

sissims dibuixos: Los carlins al mando de Cúcala, incendiant lo blat.—Individuos de la Crèu roja transportant ferits.—Cuartel general dels periodistas en lo Nort. Hermann Brandois, conegut pèl Prusiá.—Pessa de á 16 centímetros per las baterias avansadas y un magnífich retrato de D. Joan Zavala, general en gefe del exércit del Nort.

Lo govern ha resolt embargar tots los bèns dels carlins alsats en armas é indemnisar ab lo valor que las rendas produexin als perjudicats per la guerra y á las familias dels fusesllats pèls carlins.

Com molts dels bèns que tenen aquets salvatjes estan enclavats en los territoris qu'ells dominan, voler cobrar las rendas que donan es lo mateix que res.

Aqui, lo que en nostre concepte seria menester, fora vendre 'ls en pública subasta, y destinar lo preu, á mes del objecte indicat, á l'extinció de la guerra.

¿No l'han promoguda ells? Donchs que la paguin; pero no ab rendas que 's farán fonedissas, sino ab propietats, que no faltaria, no, qui las adquiriria.

La *Bandera Española*, ocupantse dels últims decrets del govern, exclama:

«Disposi 'l govern tot lo que cregui convenient, y estiga segur de que si 'ls seus acorts poden conduhir á la terminació de la guerra, cap partit dificultará la seva empresa. Pero tinga en comte que en las relacions dels governants ab los governats, aquell que mes confiansa inspira, es lo qui mes ajuda obté.»

Som de la mateixa opinió.

Los de Puigcerdá al anarse'n en Savalls, varen fer un ninot de palla, colocalo á la part de fora de las murallas, en actitud d'escalar la plassa, sense poderho fer.

Lo ninot de Puigcerdá duya boyna y un bigoti llarch com lo de 'n Savalls.

Aquest desde Ajá se 'l mirava trayent foch pèls caixals, y 'ls puigcerdanesos van ferhi una broma que no la pagan tots los carlins plegats.

No haurian hagut de fer mes los braus de Puigcerdá per arrondir la festa, que donar la forma de mico al ninot de las murallas.

L'*Ordre* ocupantse del article X del *Imparcial* diu que la candidatura del rey Lluís es imposible no mes que per tres rahons.

Primera, porque no 'u vol Espanya.

Segona, porque no 'u vol Portugal.

Y tercera, porque no 'u vol lo rey.

Pero 'u vol l'*Imparcial*, y l'*Imparcial* no val mes que dos quartos.

Una carta de un carlí que publica un periódich de Madrit, diu que l'Alfonso al atacar á Teruel havia promés á dos batallons de zuavos dos horas de saqueix y de amor libre.

Y ¡véus' aqui com las teorías dels socialistas exagerats y las prácticas dels carlins coincideixen!

En un poble de las immediacions de Bilbao, una noya per broma vá dir que 'l Terso may seria rey.

Y 'ls carlins per broma van arraparli 'l cap y emplomarla.

Ab lo qual se demostra.

mirant aquesta mostra

qu'entre 'ls carlins es l'única brometa cop de garrot y canonada neta.

HISTORIA NATURAL AL ALCANS DE TOTHOM.

Estremat, molt letxuguino,
Cabell rissat, peu petit,
Enguantat, als colls molt llustre,
Cara pàlida—Un mosquit.

La filla—'Ns segueix un jove
La mamá—Que es fastigós!
Lo jove—Veyam ahont vihuen
En *Tres de secas*—Un ós.

—A la una per la Emilia,
A las dos per la Teodora,
A las tres per la Pepeta,
A las quatre.....—*Papallona*.

Un rector—Ab los carlistas
Tens d'anar per guanyá 'l cel—
Un seu feligrés—Apúntim
que vull ser carlí—¡¡¡Quin bé!!!

—¿Vol que l'acompanyi, hermosa?
—Mil gracias señor *corrido*
mes m'estimo anármen sola
que no ab vosté—¡¡Uy quin *miso!*

Quan entreu en aquet poble
Un cabecilla ne deya
robeu, incendieu las casas
dels lliberals—Quina *hiena*.

En Miret—Blanca t'estimo
La Blanca—Miret t'adoro
L'Alfonso—¿Que feu aqui?
—No fem res—¡Ah, be!—Quin *toro!*

—Los lliberals dos mil baixas
Los nostres cap Senyó Just
—Deu ser porque escapularis
ne portan tots—¡Y quin *llus!*

—Campi qui puga, companys
Que han derrotat la partida
—D'aixó en llenguatge zoológich
S' en vol dir una *tunyina*.

Va darrera dels ministres,
Los está seguint per tot
Perque l'hi dongan empleo.
—Aquet per forsa es un *gos*.

—Jo la estimo molt, hermosa
Me vols correspondre Eularia?
—No senyó—D'aixó s' en diu
Ab bons termens *Carabassa*.

—Vosté es un bestia, un cotxino
—No m'insulti—M don la gana
—Donchs aqui t'equet revès
—¡Ay! ¡ay! ¡ay!—Quina *castanya*.

—¡Ay! quina por, Dèu me valga
Tinch al coll una formiga,
Tréguinmela tot seguit
Cuyti, corri—Quin *gallina!*

TRES DE SECAS.

S'ha rebaixat la talla pèls que volen anar de soldats á Filipinas.

Jo crech que per anarse 'n á Filipinas no se 'n ha de tenir gens de talla.

Perque, vaja, un home de talla ja no 's fá soldat, sino general.

—No t'espantis, deya un que vá comprés en la reserva extraordinaria: encare que tinguém d'anar á servir, farém no mes que 'l servey de las guarnicions.

—Si, si, deya l'altre: de las guarnicions....
Ja 't dich, noy qu'estém bèn *guarnits!*

Carlí borratxo era en Pau
y prop de un gos carlí jau,
perque la mort horrorosa

junta ab sa má capritxosa
l'hisendat ab lo perdut,
y lo crim ab la virtut....
Per aixó estan junts aqui
carlí gat y gos carlí.

M. R.

Deya una noya.

—Véus Toni, si t'haguessis casat ab mi are fá tres mesos, t'escaparias de dur la motxilla.

—Motxilla, per motxilla, Marieta, mes m'estimo la del quartel que la del matrimoni.

Al llegir lo decret de *La Gaceta*, deya un calavera ab tristesa:

—¡Ah! Jo sempre havia odiat al matrimoni: jo era d'aquells que dihen:—Mentres hi haja *ranxos* no se perque ningú 's casa.

Ranxo, demanavas Eurich, y are te 'n atiparás!

—Jo crech que aixó de la reserva extraordinaria no será res, deya un tranquil.

—Ay, av ¿perqué?

—Perque ja no hi ha solters.

—¿Com no hi ha solters?

—No: perque al llegir lo decret, tothom s'ha casat.

—¿S'ha casat?

—Si: tothom ha fet com jo: tothom ha dit:

—*Me caso ab lo govern de Dèu.*

Los carlins á Cuenca van calar foch á la Plassa de Toros.

La por de que algun dia no 'ls hi lidiessin... ¿entenen?

Una de las cosas que ha lograt lo célebre article del *Imparcial*, leclarantse partidari del rey de Portugal ha sigut treure forsa als carlistas.

Tothom sab que en molts pobles hi havia acadèmias místicas, anomenadas dels *Lluisos*, baix la direcció de un capellá.

Lo rey de Portugal se diu *Lluis*.

Los *Lluisos* l'aclaman son patró: ja té partidaris, que eran del Terso.

SEMBLANSAS.

¿En qué se sembla un carlí ab un carro?

—En que té fusell.

¿Y en qué mes?

—En que roda.

¿Y en qué mes?

—En que l'arrastran.

¿Y en qué mes?

—En que 's deixa carregar.

¿Y en qué mes?

—En que volca.

Sembla que l'*Imparcial* al donar á llum la seva candidatura se proposa únicament burlarse dels republicans.

Nosaltres no volém rey, ni per broma, ni de serio.

—Ah! Con qué no 'n voléu? Donchs jo vos n'omp iré las butxacas. Lo rey que 'us dono es de una terra ahont cada pesseta 'n val doscents.

Per lo tant, per cada pesseta que portéu á la butxaca hi portaréu doscents reis. ¡Miréu si 'us las ompliré!...

En virtut de un decret de la *Gaceta*, no podrán los periódichs publicar noticias de la guerra.

Are, despres de llegir lo *Flos sanctorum* en los diaris polítichs, podrém acabar á modo de jaculatoria, ab lo següent estribillo:

—Saturno 's menja als seus fills,
la hiena á las sevas fillas,
y la *Gaceta* d'Espanya
devora las *gacetillas*.

—¡Ay! lo nom vá bèn al revés, senyora Sila.

—No me'n parli, senyora Quima.
—No véu? avants los pares redimian als fills del servey militar; are al revés son los fills que redimeixen als pares. Sí, perque 'ls que tenen fills se'n escapan.

UN HOME POSITIVISTA.

Diu que á l' ànima causa plaher tan gran, sentí 'ls perfums que exhalan las flors del camp.
Jo mes m' estimo senti 'ls perfums á taula d' un bon platillo.

Dihuen que 'l cor cautiva veure com raja, de la font cristallina lo doll de plata....
Donchs mes m' encera veure rajá una gota de vi de pela.

Y dihuen mes de quatre:
«¡Oh quina ditxa lograr l' amor del àngel que 'l cor estima!»
¡Lo que sont gustos! jo m' estimo al redoble doscents mil duros.

UN QUE VEN.

Un matrimoni sense fills: lo marit llegeix lo decret ab véu alta. Al sentir que 'ls viudos sense familia també tindrán de anarhi, exclama la senyora:

—Ricardo: si no 'm compres lo vestit de moaré que 't tinch demanat, me tiro daltabaix del balcó.

—Ja pots ferho.
—Oh, es que 't quedarás viudo, y haurás d' anar á soldat, perque no tenim fills.
—Detúrat, Mariquita. ¿Quan val lo vestit?
—Cent duros.
—Tè, compra 'l (apart) Encare me 'n estolvio cent cinquanta!

CANTARELLAS.

Dius nena que 't demani á n' al teu pare que sabs qu' ell mol t' estima y 'l si vá á dar-me;
Pro no puch, nena pues ton escapulari me diu «detente.»

Tú y l' aygua ab que sols senyarte vos assembléu d' alló mes, perque l' aigua n' es beneyta y tú Antonia, també n' ets.

Me dius que l' estrella ab qua molt nineta t' horripila: mes m' han d' espantar las tèvas que sè que las dú postissas.

M. R.

La bestia que corre mes solen dir qu' es lo conill; mes quant ne fuig de la tropa mes corre encare 'l carli.

F. LL. Y B.

Cada dia ab tú mes penso pues un estrip tinch al jech, y com tú no pots cusirme 'l, cada dia s' engrandeix.

T. DE S.

EPIGRAMAS

De un inglés que péls carrés anava tort tot fent esses, deya non cusí Francisco:
—Aquest fa la *Uetra inglesa*.

T. DE S.

Anit á senyoras varias 'ls deya don Olegari:
—Jo canto com un canari: y es vritat: nasqué á *Canarias*.

P.

—Escolta: ahont es la petaca que jo 't vaig regalar Tano?
—Me la vaig tenir que vendre per poder comprar tabaco.

F. C. Y G.

Los téus ze'os fiel espós donan lloch que la Ventura constantment per tot murmura que 't vas tornant molt *cap gros*.

A. F. O.

—¡Quin será 'l carli, Joan, lo qui vá al devant ó atrás?
—Será l' ultim: ja 'u veurás: un carli may va endavant.

A. F. O.

Martxá 'l metje de cert poble veyent qu' els aconductats may l' hi donavan cap quarto de las visitas de l' any.

Pro al veure que allí ahont anava igual l' hi deyan, va dir:
—Ja 'u veig: que vaji allí ahont vaji molt mala conducta tinch.

M. M.

CUENTOS

Un capellá se 'n aná á la montanya montat en un ruch.

Entra en foch, l' hi atravessan l' escapulari, y 'l burro ab aquell instint que l' hi es propi, se 'n torna tot sol á la rectoria.

—¿Qué l' hi haurá passat á Mossen Jaume se preguntaban los feligrésos?

—¡Ay! exclamava la majordona desesperada ¡ay! Lo qu' es perare m' hauré de consolar ab lo burro.

Un capellá predicava sobre la caritat.
—Quina eloqüencial ¡Quina veritat! exclamava un avaro al sentirlo.
—Aixó proba l' hi digué un company, lo bó qu' es fer limosna.

—Ah, sí, sí, exclamá l' avaro: tant ho prova, que ganas me venen d' anarme 'n al carré á demanarne.

Un mestre de fora aná á treure una galleda d' aygua de un pou. Al fondo veje que hi brillava la lluna.

—Vatuanada exclamá: la lluna dintre de un pou: si que l' hem feta bona: los pagesos are no sabrán com ferho pèl conreu de las terras: es precis treurela.

Y corrent á casa sèva, agafa una corda, lliga un ganxo al cap de vall, vá al pou y l' hi tira decidit á pescar la lluna.

La corda s' agafa á un caire, y 'l mestre comensa á tirar.

Tira que tira, fins que, ¡pataplaf! la corda se l' hi trenca, cau de pernas y al caure veu la lluna en lo cel.

—¡Ay! gracias á Dèu, exclama al contemplarla. Si jó no l' arribo á treure del pou.... adios cullitas!

CORRESPONDENCIA PARTICULAR de la Campana.

Han remés xaradas ó endavinallas dignes d' insertarse, 'ls ciutadans M. Caderet, Campanar de Vilanova, Savonasa, Tres de secas, Alt y Prim, Magi Rabassa y Barret Veil

N han remesas que para insertarse haurian d' esse arregladas los ciutadans Vo untari de Cienfuegos, Un Barbé, Pere Sistellé y Diumenje de Rams.

Las demés que s' han remés y 'ls noms dels autors de las quals no quedao mencionats, no poden insertarse per fluixas, facils d' e devinar, mal combinadas, mal versificadas ó per altres defectes per l' estil.

Ciudadá Gat dels fraes. No podém insertar lo que 'ns envia.—Campanar de Vilanova. Idem idem.—R. E. B. y Amigó. Insertarém ab molt gust lo que 'ns remet.—Philopio. Farém lo mateix ab l' epigrama: lo sonet no pot anar.—Alt y Prim. Apr fitarém també un epigrama.—Pantomina. Idem idem.—Papanatas. Farém lo mateix ab la sèva cantarella.—Barret Veil. Idem ab alguna cosa de lo que 'ns remet.—Un Barbé. Y ab la cantarella de vosté, també.—Barbé de Vilasar. Lo soneto que 'ns envia, no es lo que vosté preten: quan vulga fer sonetos, miris avan's la retórica.—Boixompi-faig. Insertarém ab molt gust la poesia que 'ns remet.—M. V. S. L' article de vosté es extremadament dituit, lo pensament poch original y la forma bastant adozenada.—Trompet de Reus. Sentim no poder insertar lo que aquesta senmana 'ns envia: la poesia per ser imitació servil de una contunguta en una patrióti a pessa catalana; lo demés perque no 'ns fa gracia.—Gestus. En los temps que correm, vosté comprendrá que l' inserció de lo que 'ns remet podria costarnos car: ademés té un caracter massa local perque 'ns siga dable complau e'l: ho semim: pero desijem que 'u pensi y ho compenga.—Tres de secas. Insertarém alguna cosa de lo que 'ns envia: obstant si per ore no véu insertada 'a poesia ne 'u estranyi, perque la situació de la premsa no es tant desahogada com tal vegada vosté s crezi.—Magi Rabassa. L hi doném gracias per lo que 'ns envia: ho insertarém ab molt gust.—Un voluntari de Cienfuegos. Si *La Campana* so'tis á l' ista de Cuba tindriam molt gust en insertar la sèva poesia: mes aquí casi no té objecte.

SOLUCIÓ

á la xarada y á l' endavinalla del últim número

Si vols una MA-RI-NE-RA
Ó CA-FE-TE-RA comprar,
per ordre del gran CAMATXO,
un sellet hi posarás.

TRES DE SECAS.

Han endavinat totas tres solucions los ciutadans Gestus, M. Rabassa, Pantomina, Pere Sistellé, Llobit drapaire, Taco, Diumenje de Rams y Enrich Caricias.

Las 1.ª y 3.ª las han endavinadas los ciutadans Mosquit d' Abre, Geroni y Parroquiá de ca 'n Gilet; las 2.ª y 3.ª los ciutadans Barret Veil, Philopio y Alt y Prim; y la 3.ª no mes los ciutadans Gat dels Fraes y Un del Carril.

XARADA

I.

En un gòtich prima y dos que al costat del tres hi havia una nineta hi vivia brillant com si 'l quarta fos.

Prompte m' hi vaig declarar; mes digué l' hi feya fástich, y aburrit de tan gran càstich al tot me vaig retirar.

B. M. ©.

II.

No hi ha ningú en tot lo *hi* que no tinga un *hi* al revés; pero de dos de segú cap carca 'n té, ni fá 'l pés.

Y per aixó en la montanya ó en lo tot ne trobarém, que buscan una castanya: Tal hi vá que no s' ho creu.

NYOGA.

ENDAVINALLA.

Un crit á un lladre,
un crit de forsa,
y un altre á un ase,
fan un lleal poble.

UN MOSQUIT.

(Las solucions en lo próxim número.)

IMP. DE LA V. Y F. DE GASPAR.—ATAULFO, 14.

1. Lopez editor.—Rambla del Mitj 20.